

N:o 13.

Uudenvuoden päivänä.

Evankeliumi Luukk. 2: 21.

Ja sitten kuin kahdeksan päivää kulunut oli, että lapsi piti ympärileikkattaman, kutsuttiin hänen nimensä Jeesus, joka niin oli enkeleiltä jo ennen kutsuttu, kuin hän sikisi äitinsä kohdussa.

Tänä päivänä pidetään tapana jaella saarnatuolilta uudenvuoden onnentoivotuksia, juuri kuin ei olisi kyllin muuta hyödyllistä ja terveellistä saarnattavana, vaan olisi pakko Jumalan sanan asemesta laverrella turhia juttuja ja tehdä pilaa ja leikkiä näin tärkeästä virasta. Ympärileikkauksesta vaatii evankeliumimme saarnaamaan ja Jeesuksen nimestä. Näitä asioita tahdomme tarkastella.

Ympärileikkauksesta.

Kyselkäämmepäs **ensiksi** tuota viisastelijaa, rouva Isabella, luonnollista järkeä. Eikö ole hupsu, naurettava ja tarpeeton käsky, että Jumala vaatii **ympärileikkausta**? Eikö voinut hän löytää muuta jäsentä ruumiista kuin tämän? Jos Abraham olisi seurannut järkeä, hän ei olisi uskonut, että Jumala saattoi tällaista häneltä vaatia, sillä on kai tämä niin hullunkurista meidän silmissämme ettei paremmasta apua. Päälliseksi vielä tuotti tämä juutalaisille paljon pilkkaa ja häväistystä, ja koko maailma katsoi heitä sen vuoksi ylen pitäen asiaa vallan kauhistuksena. Eihän siitä sitä paitsi ole mitään hyötyä. Mitä apua siitä on, että ruumista tällä tavoin haavoitetaan? Eihän ihminen siitä tule paremmaksi, koska kaikki riippuu sielun tilasta.

Mutta Jumalan käskyt ja työt ovat ja niiden tulee olla semmoisia, että ne meidän silmissämme näyttävät mitä hulluimmilta, hä-

peällisimmiltä ja turhimmilta, jotta kopea järki, joka on olevinansa viisas ja taitava, häväistäisiin ja sokaistaisiin, että se luopuisi arveluistaan ja alistuisi Jumalan alle, antaisi hänelle kunnian ja uskoisi, että kaikki hänen sääätämisensä ovat hyödyllisimmät, kristillisimmät ja viisaimmat, vaikka järki ei sitä siksi näe, vaan luulee sen ihan toisin olevan.

Jos Jumala olisi antanut merkin, joka olisi ollut järjen mukaan hyödyllinen, viisas ja kunniallinen, niin olisi se kuitenkin pysynyt vanhassa nahassaan, ei olisi antanut ylpeytensä lannistua, vaan olisi noudattaen entistä tapansa etsinyt paljasta kunniaa, hyötyä ja viisautta, rakkautta ja elämää maan päällä; ja siis olisi se yhä syvemmälle juurtunut maailman ajallisiin asioihin. Mutta kun nyt Jumala asettaa järjen eteen hullunkurista, hyödyttöntä ja häpeällistä, tahtoo hän sitä kiskoa pois hyötyä, kunniaa ja viisautta tavoittelemasta ja opettaa sitä ainoastaan näkymätöntä jumalallista viisautta, kunniaa ja hyötyä silmällä pitämään, vieläpä mielellään kärsimään ajallisen kunnian, hyödyn ja viisauden puutetta ja Jumalan tähden olemaan narri, köyhä, kelvoton ja pilkattu. Sentähden ei Jumala ole pannutkaan niin suurta merkitystä ympärileikkaukselle, vaan ylpeän luonnon ja järjen nöyryyttämiseksi.

Näin on meillä Uudessa Testamentissakin kaste, että antautuisimme veden alle ja uskoi-
simme siinä tulevamme synnistä puhtaiksi ja

autuiksi. Samoin myös uskomme, että Kristuksen ruumis on Herranehtoollisen leivässä, samoin myöskin kumarramme ristiinnaulittua ihmistä Herrana ja Jumalana, joka kaikki on ylenmäärin järjen yläpuolella ja sitä vastaan. Näin käyvät kaikki Jumalan työt ja sanat järkeä vastaan, ja tämä vuorostaan Jumalaa vastaan, niin että molemmat puskevat toisiansa vastaan sanomisen merkin yli. Olihan tuokin ihmisten mielestä vallan hullua puhetta, kun Noa arkkia rakentaessaan sanoi, että maailman piti hukkuman. Hullun täytyi Lotinkin olla sanoessaan Sodomian ja Gomorran tulevan hävitettäväksi. Hulluja olivat Mooses ja Aaron Faraon kuninkaan mielestä. Lyhyesti: Jumalan sanan ja hänen saarnansa täytyy olla hullutusta, kuten P. Paavali sanoo 1 Kor. 1: 21. vaan tällä ei Jumala tavoittele mitään muuta kuin nöyryyttämistämme, että ihminen ja hänen järkensä antautuisi vangiksi ja olisi jumalalliselle totuudelle alamainen. Näin annettiin Abrahamille ja hänen siemenellensä tämä muka naurettava ympärileikkaus, että he sillä antaisivat Jumalalle kunnian ja sallisivat hänen yksinään viisas olla.

Tämä **ympärileikkaus** oli nyt **ulkonainen tunnusmerkki**, josta Jumalan kansa tunnettiin muista kansoista. Niinikään näemme, että jokainen ruhtinas antaa väellensä ja sotajoukolleen lippunsa ja tunnussanansa, josta he keskenään tuntevat toisensa ja erotetaan vieraista, kelle herralle he kuuluvat. Niinpä ei ole Jumala vielä koskaan jättänyt kansaansa ilman tällaista merkkiä tai tunnussanaa, jonka mukaan maailmassa ulkonaisesti tunnettaiisiin, kuka hänen kansaansa on.

Juutalaiset tunnettiin ympärileikkauksesta, joka oli heidän jumalallinen tunnusmerkkinsä. Sentähden on tällaisella merkillä ollut nimenä vanhain isäin kesken **characteres, symbola, tesseras**, se on: **tunnussana** tai **sotamerkki**, jota me nyt kutsumme **sakramen-**

teiksi, se on: pyhiksi merkeiksi. Sillä missä kaste on, siellä on varmasti kristityitä, olivatpa he missä tahansa maailmassa; ei sillä väliä, jolleivät olekaan paavin alamaisia, vaikka hän niin sanoo. Hän tahtoi halusta tehdä itsensäkin sakramentiksi ja kristittyin sotahuudoksi.

Riittäköön tämä puheeksi ympärileikkauksen ruumiillisesta syystä, nyt tahdomme tarkastella myöskin sen hengellistä syytä ja tarkoitusta. **Ensiksi**, miksi ei hän käskenyt leikata sormea, kättä, jalkaa, korvaa tai silmää tai jotain muuta jäsentä, vaan valitsee siihen tarkoitukseen jäsenen, jolla inhimillisessä vaelluksessa ei ole mitään tehtävää tai toimitamista, vaan jonka Jumala loi ainoastaan luonnollisen synnyttämisen ja enentymisen välikappaleeksi. Jos kerran paha oli leikattava pois, olisi kohtuuden mukaan käsi tai kieli ollut leikattava ennen muita jäseniä, koska kielen ja käden kautta kaikki paha ihmisten kesken toimitetaan.

Sanotaan sen vuoksi näin tapahtuneen, että paha himo enimmin ilmenee tässä ruumiin jäsenessä, jonka vuoksi Aadam ja Eevakin havaitsivat lihansa tottelemattomuuden ja hakivat peitettä hävyllensä. Tämä on kaikki totta. Mutta sitä paitsi on tällä myöskin kuvattuna, jonka aina sanomme, ettei Jumala joko kiroa tai tee autuaaksi persoonaa töitten tähden vaan töitä persoonan tähden. Sentähden ei ilmene puutteemme töissä vaan luonnossa. Persoonamme, luontomme ja koko olentomme on Aadamian lankeemuksen kautta turmelutunut. Siitä syystä ei mikään työ voi meissä hyvä olla, ennenkuin luontomme ja persoonallinen olentomme muuttuu ja uudistuu. Puu ei ole hyvä, sentähden ovat hedelmätkin pahoja.

Näin on Jumala ympärileikkauksella jo aikaisin opettanut jokaiselle, ettei kukaan voi töitten tai lain kautta hurskaaksi tulla, ja että

kaikki työ ja ponnistus hurskaaksi tulla on turhaa, niin kauvan kuin luontoa ja persoonaa ei uudisteta.

Katsos, jos hän olisi käsenyt leikata käden tai kielen, olisi se ollut merkinä siitä, että parannettava puutteellisuus olisi sanoissa ja töissä, että luonto ja persoona olisivat olleet hänelle otollisia ja että hän vihasi ainoastaan sanoja ja töitä. Mutta kun hän siihen jäseneseen ryhtyy, jolla ei ole mitään muuta tehtävää, kuin että luonto ja persoonallinen olento sen kautta saadaan aikaan, tekee hän selvästi ymmärrettäväksi, että vika on luonnon koko olennessa, niin että sen syntyminen ja kaikki sikiäminen on turmeltunutta ja syntiä. Tämä on **perisynti** eli **luonnonsynti** eli **persoonasynti**, oikea **pääsynti**. Ellei sitä olisi, ei olisi myöskään mitään tekosyntiä. Tätä syntiä ei tehdä kuten kaikkia muita syntejä, vaan se on, elää ja vaikuttaa kaikki synnit, ja se on oleellinen synti, joka ei hetkittäin tai ajottain tee syntiä, vaan missä tai kuinka kauvan persoona elää, on tämäkin synti vaikuttamassa.

Tätä luonnonsyntiä katselee ainoastaan Jumala. Sitä ei voida karkoittaa minkään lain kautta, ei millään rangaistuksella, vaikka olisi tuhannenkin helvettiä, vaan ainoastaan Jumalan armon täytyy perata se pois, puhdistaa ja uudistaa luonto. Laki ainoastaan näyttää ja opettaa sitä tuntemaan, mutta ei se siitä päästä, se pitää vaan kädet ja jäsenet kurissa. Luontoa ja persoonaa se ei voi estää syntisenä olemasta, sillä ne ovat jo ennen lakia syntymisessä alkunsa saaneet ja ennen jo synniksi tulleet, kuin laki kielsikään.

Yhtä vähän kuin kenenkään vallassa on se, että hän syntyy ja saa luonnollisen olentonsa, yhtä vähän on myöskään kenenkään vallassa se, että olisi ilman tätä syntiä ja tai siitä vapaaksi pääsisi. Ainoastaan sen, joka meidät luo, täytyy se myöskin poistaa; sen vuoksi antaa hän ensiksi lain, jonka kautta ih-

minen sellaisen synnin tuntisi ja tulisi armoa isoovaksi, jonka jälkeen hän antaa evankeliumin ja auttaa häntä.

Toiseksi kysytään, minkä tähden hän käsköi ainoastaan mieshenkilöä ympärileikata, vaikka kuitenkin vaimonkin täytyy ottaa osaa luonnolliseen syntymiseen, ja profeeta Ps. 51 7 valittaa enemmän äitiänsä kuin isäänsä sanoessaan: **Minä olen synnissä syntynyt, ja minun äitini on synnissä minun siittänyt.** Tämä on epäilemättä tapahtunut Kristuksen ja hänen äitinsä tähden, koska oli tapahtuva ja saattoi tapahtua, että luonnollinen ihminen ja persoona syntyy vaimosta ilman mitään syntiä ja luonnon apua. Mutta mitä mies siittää, siinä tekee sekä mies että vaimo syntiä, eikä se voi kummaltakaan puolelta synnittää tapahtua. Sentähden ei ole Kristus tahtonut tulla miehen siittämäksi, ettei hänen äitinsäkään olisi tehnyt syntiä ja synnissä häntä siittänyt. Hän käytti siis naisellista lihaa ja ruumista luonnolliseen syntymiseen, mutta ei luonnolliseen sikiämiseen, joten siis totinen ihminen on siinnyt ilman syntiä.

Katsos, koska nyt vaimo saattoi saada aikaan puhtaan, viattoman syntymisen, luonnon ja persoonan, mutta miehen ja vaimon kautta yhdessä ei voi tulla muuta kuin synnillinen syntyminen, luonto ja persoona, sentähden on ympärileikkaus säädetty ainoastaan miespuolille, jotta tulisi osoitetuksi, kuinka kaikki syntyminen miehestä ja vaimosta on synnillistä ja kirottua ja pitää ympärileikkattaman ja muutettaman, mutta mikä yksistään vaimosta ilman miehen apua tulee, on viatonta ja synnitöntä eikä tarvitse mitään ympärileikkausta ja muutosta. Tässä voi osoittaa siihen, mitä Joh. 1: 12 kirjoittaa: **Niille, jotka hänen otit vastaan, antoi hän voiman Jumalan lapsiksi tulla, jotka uskovat hänen nimensä päälle. Jotka ei verestä, eikä lihan tahdosta, ei myös miehen tahdosta, mutta Jumalasta syntyneet**

ovat, jos nimittäin, **miehen tahdolla käsitetään syntymistä miehestä**. Jos nyt useammatkin vaimot voisivat synnyttää ilman miehen apua, niin olisi tällainen syntymä aivan puhdas ja pyhä, mutta tämä suotiin ainoastaan tälle ainoalle äidille.

Kolmanneksi, miksi piti ympärileikkauksen tapahtua kahdeksantena päivänä? Tällä viitataan taasenkin perisyntiin. Eihän, näet, noin pienokaisella lapsella ollut vielä mitään tekosyntiä, ja yhtäkaikki piti hän ympärileikkattaman ja saaman synneistä puhdistumisen merkki. Jos Jumala olisi käsenyt sen tapahtumaan kahdeksan vuoden perästä, voitaisiin sanoa sen tapahtuneen tehtyjen syntien vuoksi ja vastaisten syntien karttamiseksi. Nyt ei hän katso näihin kumpaankaan, sillä vaatiessaan ympärileikkausta kahdeksantena päivänä, osoittaa hän, ettei se (nim. Ympärileikkaus) tapahtunut jo tehtyjen tahi vastaisten syntien vuoksi, epäilemättä siitä syystä, että luontoon on syntynyt ja luontoutunut suurempi synti, kuin mikään tekosynti onkaan.

Vaan joku voisi tässä huomauttaa: Mutta, ympärileikkattiinhan Abraham palvelijoinensa, vaikka jo olivat suuria ja isällisiä (1 Moos. 17: 13), sentähden saattaisi ympärileikkaus tarkoittaa todellisia tekosyntejä? Vastaus: Raamattu ennättää tässä edelle ja ratkaisee asian niin, **ettei Abraham vanhurskautettu ympärileikkauksesta**, vaan hän vanhurskautettiin synneistänsä jo ennen, kuin hän ympärileikkauksen saikaan, sillä 1 Moos. 15: 6 sanotaan, että Abraham vanhurskautettiin uskonsa kautta ennen ympärileikkausta, jolloin hän oli 80 vanha tai vähän vanhempi. Hän sai ympärileikkauksensa 99 vanhana, niin että ympärileikkauksensa sai hän noin 20 vuotta vanhurskauttamisensa jälkeen. Samaan päätökseen tulee P. Paavalikin Room. 4: 11 juutalaisiin nähden, ettei ympärileikkaus vanhurskau-

ta vaan usko ilman ympärileikkausta, kuten Abrahamin esimerkki todistaa. Siitä syystä ei ympärileikkaus ole syntien pois paneminen vaan sen merkki. Tämä syntein pois paneminen taas tapahtuu ainoastaan uskon kautta, kuten Abrahamista sanomme. Sentähden vaatii ympärileikkaus niin kaikissa ihmisissä kuin Abrahamissakin uskoa, joka perisyntin poistaa ja tekee persoonan vanhurskaaksi ja otolliseksi.

Ellei nyt olisi puhuttu Abrahamin uskosta ennen ympärileikkausta, niin olisi tämä ollut varma perisyntin merkki hänessä, samoin kuin se on lapsissa, joiden uskosta ei sitä ennen mitään sanota. Raamattu on asian siis niin järjestänyt, että Abraham ensin uskoi ja sitten ympärileikkattiin, mutta lapset sitä vastoin ensin ympärileikkattiin, ja sen jälkeen uskoivat, jotta molemmat puolet asiassa pysyisivät järkähtämättöminä: **ensiksi** että ympärileikkaus on ainoastaan **vanhurskauttamisen merkki**, jonka kautta ei kukaan vanhurskaaksi tule, sekä **toiseksi**, että ainoastaan usko ilman ympärileikkauksen myötävaikutusta vanhurskauttaa, että siis selkeästi erotettaisiin usko ja sen merkki, joka töillä kopeilevaa vanhurskautta vastustaisi.

Määräys kahdeksannesta päivästä on tullut säädökseen ehkä ruumiillisesta syystä, jotta lapsi ensin hiukan ennättäisi vaurastua. Jos lapsi heti syntymisensä jälkeen olisi ympärileikattu ja heikkoudesta kuollut, olisi voinut näyttää siltä, kuin että se olisi kuollut ympärileikkauksen vuoksi. Mutta tällä on kuitenkin enemmän tarkoitettu hengellistä merkitystä. Seitsemän päivää merkitsevät tätä katoovaista aikaa aina viimeiseen päivään asti, koska tämä aika on 1 Moos. 1 luvun mukaan mitattu viikkoon eli seitsemään päivään. **Kahdeksas päivä** on viimeinen päivä tämän ajan jälkeen, jolloin viikot, kuukaudet ja vuodet lakkaavat ja ainoastaan yksi ijankaikkinen päivä alkaa.

Sinä päivänä on tämä ympärileikkaus täydellisesti tapahtuva, jolloin ei ainoastaan sielu vaan myöskin synnistä, kuolemasta ja saastaisuudesta pelastettu ruumis on paistava niin kuin aurinko. Ennen sitä tulee sielu uskon kautta ympärileikatuksi synnistä ja pahasta omastatunnosta.

Me näemme siis, kuinka Raamattu kaikin paikoin vaatii uskoa, mutta ainoastaan Kristuksen uskoa. Sen vuoksi ei ole ympärileikkausta annettu Mooseksen lain kautta eikä myöskään ennen Abrahamin aikaa eläneille isille, vaan Abrahamille, jolle hänen siemenensä Kristus oli siunaukseksi luvattu. Näin siis ruumiillinen ympärileikkaus on kaikin puolin sopusoinnussa hengellisen ympärileikkauksen kanssa.

Miksi on siis ympärileikkauksesta lakattu, vaikka kuitenkin sama Kristuksen usko, jota se merkitsee, vielä on ja pysyy. Vastaus: Jumala on säilyttänyt hamasta maailman alusta asti sen loppuun saakka yhden uskon Kristukseen, mutta siihen hän ei ole antanut yhtä merkkiä. Jos kaikki merkit säilyisivät, jotka uskoa tarkoittavat, kuka ne voisi pitää. Mutta koska usko on sisällinen ja näkymätön, on Jumala tahtonut kuvata sitä ihmisille monilla ulkonaisilla merkeillä, että hän näin kehoittaisi ikäänkuin monilla esimerkeillä uskoon antaen näistä kunkin aikansa olla käytännössä.

Kuinka monta merkkiä panikaan yksistään Mooses voimaan Egyptissä ja korvessa, jotka kuitenkin kaikki joutuivat unohdukseen aikansa kestätyään. Kuitenkin olivat ne kaikki uskon merkkejä.

Kun hän siis Abrahamille lupasi siunauksen hänen siemenessään ja antoi hänelle ympärileikkauksen sen merkiksi, niin eihän se samaisen lupauksen voimasta voinut kestää kauvemmassi kuin lupauksen täyttymiseen asti. Kun Kristus, tuo siunattu siemen tuli, silloin täytettiin lupauskin, niin ettei enään ollut

mitään odottamista; sentähden täytyi lupauksenkin olla tarpeeton ja lakata. Mitä varten se olisi kauvemmin pysynyt, kun kerran lupaus, jota se merkitsisi, oli täyttynyt? Mutta usko, sen merkitys, pysyy lakkaamatta, joko sitten lupauksesta merkkeineen päästään tai ei.

Ympärileikkaus ei kuitenkaan ole sillä tavalla lopussa, että olisi synti itseänsä ympärileikata, kuten P. Hieronymus ja monet hänen kanssaan ajattelivat. Vaan kunkin ehdon valtaan on jätetty tahtooko hän itseänsä ympärileikata tai ei, jos hän ei vaan tee sitä siinä ajatuksessa, että se muka on tarpeellista ja käskettyä, tai että voitaisiin vielä odottaa Jumalan Abrahamille antaman lupauksen täyttymistä. Älköön myöskään kukaan luulko sen kautta hurskaaksi tulevansa, sillä mikään tällainen ajatus ei sovellu uskoon. Työ ei ole pääasia, vaan se tarkoitus ja ajatus, jossa työ tehdään. Jos joku ympärileikkaa itsensä samassa tarkoituksessa, kuin joku leikkauttaa tukkansa tai ajelee partansa toiselle rakkauden ja palveluksen osoitteeksi, ei hän siten mitään syntiä tee. Hän, näet, tekee sitä lain pakottamatta ja vanhurskauttamista tavottamatta eikä myöskään vastoin Jumalan täyttämää lupausta, vaan vapaasta tahdostaan ja omasta valinnastaan.

Sitä paitsi kun lupaus on täytetty ja siihen liittyvä merkki on tehtävänsä päättänyt, ei Jumalalla ole koskaan tapana ollut asettaa uudestaan jotain merkkiä, joka aikansa on tarkoituksensa tehnyt, vaan hän määräilee aina uusia ja toisia entisten sijaan. Näin asetti hän lupauksensa täytettyään eli Kristuksen tultua uuden merkin Abrahamin siemenelle, nimittäin kasteen, joka epäilemättä on viimeinen merkki ennen viimeistä päivää, koska hän on sen asettanut itsensä kautta. Kuitenkin pysyy alati sama Kristuksen usko, joka Abrahamissa oli, sillä tämä ei tiedä mitään päivästä eikä yöstä eikä mistään ulkonaisesta muutoksesta.

Tämä kaste merkitsee nyt samaa kuin ympärileikkaus. Siitä on ajallaan puhuminen.

Viimeiseksi oli tapana antaa lapselle nimi ympärileikkauksessa, kuten tässä näemme ja Johannes Kastajassa, jolle myös annettiin nimi ympärileikkauksessa. Kuitenkin samoin kuin Kristus ei ollut velvollinen antautumaan ympärileikkattavaksi ja tämä merkki ei hänessä tarkoittanut synnistä puhdistumista, samoin myöskin oli enkeli jo ennen hänelle nimen antanut joten hän ei sitäkään ympärileikkauksessa saanut. Tämä on sentähden tapahtunut, että hän toisten ihmisten suhteen on kaikin puolin laista ja synnistä vapaa ja ainoastaan meitä sillä palvelee, että antautuu lain alaiseksi ja tulee meidän kaltaiseksi meitä siitä lunastaaksensa, kuten Paavali edelläolevassa epistolassa sanoo: **Kristus on tehty lain alaiseksi, että hän ne, jotka lain alla olit, lunastais,** Gal. 4: 4–5.

Sillä samoin kuin kuolema hyökkäisi hänen kimppuunsa ja kuoletti hänen saamatta kuitenkaan mitään oikeutta ja syytä häneen, ja hän mielellään ja viattomana sen alaiseksi antautui ja salli itsensä kuolettua, ja samoin kuin kuolema tuli tämän kautta hänen velalliseksi tehtyään vääryyttä ja syntiä häntä vastaan, ja menetti kaiken valtansa, niin Kristuksella nyt on kaikki oikeus häneen. Tämä vääryys, jonka kuolema teki hänelle, on nyt niin suuri ettei se sitä voi maksaa eikä sovittaa, sentähden täytyy sen olla Kristukselle alamainen ja hänen vallassaan ijankaikkisesti. Ja on siis kuolema Kristuksessa voitettu ja saanut surmansa.

Mutta nyt ei Kristus ole tehnyt tätä itselensä vaan meidän hyväksemme ja on lahjoittanut meille tämmöisen **kuoleman voiton p. Kasteessa.** Sentähden täytyy kaikkien Kristuksen uskovaisten olla **kuoleman herroja** ja kuoleman heille alamainen, vieläpä heidän pahantekijänsäkin, jonka he saavat tuomita ja

tappaa, kuten tekevätkin kuolemassa ja viimeisenä päivänä. Sillä Kristuksen lahjan kautta on kuolema menettänyt kaiken voimansa niissä, joille Kristus sellaisen lahjan antaa. Katsos, näin rakkaasti ja suloisesti pelastutaan kuolemasta Kristuksen kautta, tämä on Josuan hengellinen sota Kaanaan pakanoita vastaan etupäässä niitä viittä kuningasta vastaan, joiden kaulat Israelin ruhtinaat Josuan käskystä jaloillansa tallasivat.

Siis teki myöskin ympärileikkaus vääryyttä Kristukselle, koska hän ei ollut siihen velvollinen. Se on siis oikeuden mukaan Kristuksen alamainen ja hänen vallassaan, joka sen on voittanut ja meille lahjoittanut, niin että sen täytyi lakata ja luopua kaikesta oikeudesta niihin, jotka Kristukseen uskovat. Näin on hän vapauttanut meidät ympärileikkauksestakin ainoastaan sen kautta, että hän viattomana antautui sen alaiseksi ja lahjoitti meille taasen oikeutensa sitä vastaan.

Mutta tämä juuri on, näetkös, **tehdä Kristus lain alaiseksi, että hän ne, jotka lain alla olit, lunastais.** Edelleen antautui hän myöskin kaikkein muiden lakien alaiseksi, vaikka hän kaiken herrana ja Jumalana ei ollut yhteenkään velkapää. Sentähden ne ovat kaikki hänen valtansa alle joutuneet, ovat tehneet hänelle vääryyttä ja täytyy heidän oikeudenkin mukaan hänen alammaisiaan olla.

Nyt on hän meillekin saman antanut. Jos me siis Kristukseen uskomme, jos laki tahtoo rangaista meitä syntisinä, jos kuolema käy kimppuumme, jos paha omatunto ahdistaa helvettiin, ja jos sinä vastustat niitä niiden omalla synnillä ja vääryydellä, jonka ne tekivät Kristukselle sinun Herrallesi, niin etköhän luule, että he silloin rupeavat häpeämään ja alkavat peljätä sinua enemmän kuin sinä niitä? Kuolema on tunteva velkansa ja häveten pakeneva, lain pitää luopua peljättäväisyydestään ja nauraa ystävällisesti Kristuksen kanssa.

Näin tulee meidänkin ajaa pois synti synnillä. Ne synnit, joita he ovat tehneet Kristus vastaan ja nyt myöskin sinua vastaan uskosi tähden, ovat suurempia kuin sinun tekemäsi niitä vastaan. Jumala, tuo oikea tuomari, ei ole sallinut, että suuri varas hirttää pienen, vaan jos kerran suuri on vapaaksi laskettava, niin pitää paljoka enemmän pieni irti päästettävän. Tästä P. Paavali 1 Kor. 15: 66–57 sanoo: **Kuolema, kussa on sinun otas? Helvetti, kussa on sinun voittos? Mutta kuoleman ota on synti, ja synnin voima on laki. Mutta kiitos olkoon Jumalan, joka meille voiton antanut on meidän Herran Jeesuksen Kristuksen kautta.** Katso, eikö ole ihana lunastus lain alta hänen kauttansa, joka viatto mana lain alaiseksi rupesi?

Herra Jumala, mikä ääretön rikkaus ja voima on uskoon pantu! Sehän tekee ihmisen kaikin puolin Jumalaksi, jolle ei mitään ole mahdotonta, kuten Kristus Mark. 9: 23 sanoo. – Voittokohan uskoa? – **Kaikki ovat uskovaiselle mahdolliset.** Sentähden myös Ps. 82: 6 sanoo: **Te olette Jumalat ja kaikki korkeimman lapset j. n. e.**

Oikeuden mukaan sai hän tänään nimekseen **Jeesus**, joka suomeksi merkitsee **vapahtaja**, joka auttaa, pelastaa, tekee autuaaksi ja tuottaa jokaiselle menestystä; tällaisella on heprean kielessä nimitys **Jeesus**. Niinpä enkeli Gabriel Matt. 1: 21 sanookin Joosepille unessa: **Hänen pitää synnyttämän pojan, jonka nimen sinun pitää kutsuman Jeesus, sillä hän on vapahtava kansansa heidän synneistensä.** Tässä selittää enkeli itse, min-

kä tähden hänellä oli oleva nimensä Vapahtaja Jeesus, koska hän nimittäin oli kansansa onni ja autuus. Juuri nyt olemme kuulleet, kuinka se tapahtuu uskon kautta sille, jolle hän antaa kaiken oikeutensa ja hyvyytensä, mikä hänellä on synnin, kuoleman ja lain ylitse, ja jonka hän tekee vanhurskaaksi, vapaaksi ja autuaaksi.

Kuten nyt kuulimme **ympärileikkauksen** merkitsevän **uskoamme**, samoin merkitsee **nimenantaminen lapsille**, että me uskon kautta saamme nimen ja tulemme tunnetuksi Jumalan edessä. Sillä niistä taas, jotka eivät usko, ei Jumala ketään tunne, kuten Ps. 1: 5 sanoo: **Herra tietää vanhurskasten tien, mutta jumalattomien tie hukkuu**, ja Matt. 25: 12: **Totisesti sanon minä teille: en tunne minä teitä.**

Mikä sitten on meidän nimemme? Koska Kristus antaa meille kaikki omansa, antaa hän meille epäilemättä myöskin nimensä. Sentähden on meillä kaikilla nimenä **Kristitty** hänestä, **Jumalan lapsi** hänestä, **Jeesus** hänestä, **Vapahtaja** hänestä, ja mikä nimi lapselle annetaan sama meillekin, kuten P. Paavali Room. 8: 24 kirjoittaa: **Te olette toivossa vapahdetut, sillä te olette Jeesus eli Vapahtajat.** Sentähden ei ole, näetkös, kristillisellä säädöllä ja kunnialla mitään vertaa; sille kuuluu hänen tavaroittensa määräämättömät rikaudet, joita hän kylvää meidän ylitsemme, niin että sydämemme tulee vapaaksi, iloiseksi, levolliseksi ja pelkäämättömäksi sekä pitää näin lain halusta ja mielellään. Amen.